

SOLISTEN

Nummer 1

Marts April Maj 2016

96. årgang

**GENERALFORSAMLING
I
DANSK SOLISTFORBUND
DEN 10. MAJ KL. 16.00
ALLÉGADE 10**

SOLISTEN

FORBUNDETS KONTOR:

Vesterbrogade 57, 1620 København V
 Åbningstid: torsdag kl. 12-15, Tlf. 33 25 05 51
 uden for kontorets åbningstid 26 66 80 63
 E-mail: mail@solistforbundet.dk
 www.solistforbundet.dk

BESTYRELSEN:

Chresten Speggers, Tove Hyldgaard,
 Flemming Leinert, Pia Gruwier, Lars Boye Jensen,
 Pernille Schröder, Christian Steffensen
 Suppleanter: Ove Mynderup, Nis H. Pedersen

FORBUNDETS JURIDISKE KONSULENT:

Advokat Judy Jakobsen

REDAKTØR: Chresten Speggers

RUNDE FØDSELSDAGE

Peter Vesth, 70, den 19. apr.
 Henrik Hansen, 50, den 19. apr.
 Christian Sørensen, 80, den 20. apr.
 Rikke Duelund, 50, den 22. apr.
 Matti Borg, 60, den 9. maj
 Lars Fjeldmose, 60, den 15. maj
 Thyge Thygesen, 75, den 9. juni
 Per Bokelund, 80, den 18. juni
 Nanna Hovmand, 50, den 21. juni
 Kurt Larsen, 75, den 23. juni
 Pernille Bruun, 50, den 7. juli
 Sejer Andersen, 80, den 13. juli
 Volkmar Zimmermann, 60, den 16. juli
 Vagn Sørensen, 60, den 19. juli
 Mogens Rasmussen, 60, den 22. juli
 Lise-Lotte Nielsen, 60, den 23. juli
 Jan Wilhelmsen, 70, den 30. juli
 Margrethe Heyde, 75, den 24. aug.
 Søren Bødker Madsen, 60, den 30. aug.
 Sniff Ulla Neumann, 70, den 2. sep.
 Henrik H. Lund, 80, den 8. sep.
 Mette Christina Østergaard, 50, den 25. sep.

NYE MEDLEMMER

Nickie Johansson, operasanger
 Hélène Navasse, solofløjtenist
 Peter Nørgaard, musicalperformer/enter-
 tainer/bugtaler
 Ida Nørholm, cellist
 Mikkel Rønnow, pianist/kapelmester
 Martin Skriver, sanger/skuespiller
 Mads Westfall, trubadur/sangskriver

Endelig blev det forår, og snart er det igen tid til generalforsamling i Dansk Solistforbund. Se indkaldelsen her i SOLISTEN - og meld dig gerne til. Det er det eneste årlige medlemsmøde vi har, og her er der mulighed for at møde hinanden på kryds og tværs af vore forskellige talenter, og f.eks. få gode ideer til kommende solist projekter. Traditionen tro er det i Allegade 10 på Frederiksberg, og efter generalforsamlingen inviterer forbundet på lidt smørrebrød, øl eller vin og festligt samvær.

Lad mig også lige slå et slag for forbundets to dejlige sommerhuse. Se de skønne billeder i bladet - og benyt jer af dette enestående tilbud. Her er mulighed for et ophold i velfungerende huse i smukke omgivelser. Hou på spidsen af Langeland, og Klint i det nordvestlige Sjælland - og så er lejeprisen endda ganske publikumsvenlig. Ring gerne til Flemming Leinert for nærmere.
 cs

HERMED INDKALDES TIL ORDINÆR GENERALFORSAM- LING I DANSK SOLISTFORBUND

Tirsdag den 10. maj kl. 16.00 i Restaurant
Allegade 10 på Frederiksberg

Dagsorden:

1. Valg af dirigent
 2. Formandens beretning
 3. Fremlæggelse af årsregnskab til godkendelse
 4. Fremlæggelse af budget til orientering
 5. Forslag fra bestyrelsen
 6. Forslag fra medlemmer
 7. Valg af 3 bestyrelsesmedlemmer, der vælges for 2 år.
På valg er Tove Hyldgaard, Pernille Schrøder, Christian Steffensen (alle er villige til genvalg).
 8. Valg af 2 suppleanter til bestyrelsen, der vælges for 1 år.
Ove Mynderup og Nis Hillgaard Pedersen er villige til genvalg.
 9. Valg af statsautoriseret revisor, der vælges for 1 år.
 10. Valg af 2 kritiske revisorer, der vælges for 1 år.
 11. Eventuelt
- Forslag fra medlemmerne, jf. pkt. 6 på dagsordenen, skal være forbundet i hænde senest 14 dage før den ordinære generalforsamling for at kunne blive behandlet på denne.
Såfremt regnskabet for 2015 ønskes tilsendt pr. post, kan man sende en e-mail til mail@solistforbundet.dk eller ringe til 2666 8063 og lægge besked.
I forbindelse med generalforsamlingen uddeles Louis Halberstadts Æreslegat.
Efter generalforsamlingen har bestyrelsen igen i år den glæde at invitere alle de fremmødte til lidt smørebrød, en øl eller et glas vin – og en forhåbentlig god og positiv snak med solistkollegerne – og måske en sang eller to.
Tilmelding til generalforsamlingen sker ved at sende en e-mail til mail@solistforbundet.dk eller ringe til 2666 8063 og lægge besked.
Tilrejsende medlemmer fra Jylland, Fyn og Sverige får af forbundet refunderet et beløb, der dækker DSB Standardbilletten, ved forevisning af rejsehjemmel.
Der udloddes som altid 3 flasker vin blandt de fremmødte. Medbring også gerne et eksemplar af jeres egne CD-indspilninger til ekstrapræmier.
Vi glæder os til at se rigtig mange af vore medlemmer den 10. maj kl. 16.00.

HELE DANMARKS DARIO

En onsdag i marts sidder jeg ved ellipsebordet i spisestuen hos familien Dario Campeotto og har trykket på optag på min lille diktafon.

Hvad var det lige, der fik dig til at komme i gang med det, du kom til at bruge dit liv på?

Det lå i kortene, fordi min far elskede musik - men han havde ikke en tone i livet. Hans lillebror havde en smuk tenor, men her kom 2. verdenskrig ind i billedet, og han kom aldrig i gang, så han blev en glad amatør med en smuk tenor. Min far måtte kompensere for sin mangel på god sangstemme. Han kunne høre, når jeg sang forkert - og sagde tit: *Prendila di testa* - dvs.: Få stemmen op over hovedet og ud... Hvor han havde det fra, det aner jeg ikke. Om sommeren i hans ungdom, var de en 20-30 unge mennesker der tog toget til Verona og boede på et herberg, og så var de for-klappere i arenaen og lærte hurtigt, hvornår de skulle klappe for, når der var forestilling. Når jeg nu tager rundt

og holder foredrag, var jeg en dag i Helsingør, og her var der en dame, der sagde, at det gjorde vi også i Helsingør Revyen i 30'erne. Da Osvald Helmuth var på Teatret i Helsingør, havde han bestilt 10 for-klappere. Så fik de 10 drenge fra skibsværftet til at komme og klappe for. Så min far var altså klakør - og han lærte meget af det.

Og han var en stor musikelsker, men han havde som sagt ikke den store stemme. Men han havde nogle kunder, der var noget inden for musikken, fx operasanger Edi Laidner. Han var ung i 40'erne - på alder med Poul Reichhardt.

Min far prøvede tit at lokke de forskellige kunder, han havde - det var *comme il faut* at køre Fiat-biler dengang, inden for kunstens verden, og hver gang der så kom en, der var noget ved musikken, sagde han: Jeg skal nok lave din bil, hvis bare min søn han må synge for; han har en god stemme. Jeg var kun 10 år på det tidspunkt. Han har aldrig presset mig, men han var tidligt ude. Min mor ville jo helst have, at jeg skulle læse, og så kunne jeg altid synge bagefter. Men så sagde han: I aften skal vi hen hos Edi Laidner; han skal lige høre

din stemme. Og der var flere fra branchen, som fik ”fornøjelsen” af min unge stemme. Mine forældre kom til Danmark i 1930. De blev sendt herop af Fiat-fabrikken, hvor min far havde arbejdet, siden han blev færdig med at være for-klapper... En del af de unge, der var ansat på Fiat-fabrikken, og som gerne ville gøre karriere i branchen, blev tilbudt at komme på en teknisk Fiat-skole for så efterfølgende at blive sendt til udlandet og starte en Fiat-forretning. Far fik sit diplom i 1929 som testkører og mekaniker. Han havde øre for sprog og blev derfor spurgt, om han ville tage til København og åbne et autoriseret Fiat-værksted. Min storesøster var lige blevet født, men familien tog imod tilbuddet og rejste mod nord i 1930 – og her startede han Fiat-værkstedet på Strandvejen 5. De skulle bare have været her i et par år, så skulle de have været videre, men de blev heldigvis boende, for de elskede at bo i Danmark, og så blev jeg født på Frederiksberg i 1939.

Vi talte italiensk hjemme; det var et princip – men jeg har aldrig praktiseret det med mine egne børn. Mine forældre fandt jo hurtigt sammen med de få andre italienske familier her var, fx familien Odorico. De var mosaikmestre og udlært i at skabe dekorative gulve og relieffer. Her var bl.a. en fætter, som var fra Cristofoli-familien, der havde en søn, der hed Francesco. De havde ikke råd til et klaver, så han øvede sig ved at spille på varmeapparatet, som om det var et klaver. Det var ham, der senere blev chef på den Jyske Opera.

Du fortæller at du var omkring 10 år, da din far tager dig med ud første gang – men hvornår opdager de så, at der faktisk var noget i den stemme, der kunne udvikles? Der var noget, der hed Humørparade i KB Hallen – og jeg var vel 12-13 år og her har jeg en artikel som Grethe Mogensen har

klippet ud i tidernes morgen, hvor der står: ’Barnestjernen Dario Campeotto optræder i aften – og i øvrigt optræder Osvald Helmuth m.fl.’ Jeg gik i Søndermarksskolen her på Frederiksberg

Familien Odorico var meget musikelskende og havde et flygel derhjemme og holdt koncerter. Tonny Landy og jeg har snakket om, at vi må have siddet med hver vores far på 2. række i KB Hallen til Beniamino Giglis koncerter. Tonny og jeg er nogenlunde jævnaldrene – og det var de samme koncerter, vi gik til. Måske har vi siddet ved siden af hinanden som drenge. Efter Beniaminos koncerter var der nachspiel hos familien Odorico på La Cours Vej. De boede i et kæmpestort hus, hvor mosaikværkstederne lå bagved. De fik materialerne hjem fra Italien.

Beniamino Gigli sagde jo aldrig nej tak til at møde italienere i udlandet på betingelse af, at man fik en god gang spaghetti efter koncerten. Han havde han altid sin pianist med, og så sang han nogle canzonette for os. Og ved en sådan lejlighed var det, at min far fik mig til at synge for ham. Men han sagde til far: ”De skal vente, til han begynder at få dun på overlæben. Lige nu skal De ikke tvinge ham til noget som helst.”

Min far ville gerne, at jeg gik operavejen. Men det har egentlig aldrig interesseret mig. Jeg ville hellere synge moderne ting. Vi havde en pragtfuld katolsk præst - en italiener - som var havnet i København. Et meget intelligent menneske. Han hed Don Silvio. Han var meget aktiv og startede en italiensksproget skole i sin lejlighed i Bredgade lige over for den Katolske kirke. Vi var 8-10 børn som aldrig havde lært at skrive italiensk. Det lærte vi hos ham. Og om søndagen sang vi så i kirken. Her var også Francesco Cristofoli, som var lidt ældre end mig. Han spillede orgel, og vi sang til fx påske- og julemesser.

Min mor ville gerne have mig på katolsk skole, så jeg kom ind i Stenosgades I. mellem hos jesuitterne. Det var jeg ikke så vild med. Præsterne var ret strenge, og det var ikke lige sagen for mig. Her sang jeg selvfølgelig også. Sang *for* i aulaen til morgensang, og her kunne jeg efterhånden godt mærke, at det nok blev det, jeg skulle. Men jeg sagde det aldrig til nogen, for jeg var jo meget genert og rolig... Det har så siden fortaget sig hen ad vejen...

Dengang skulle man jo gerne med Scarlet Bådene til Landskrona. Så fik vi øl og cigarer – og mange brækkede sig efterfølgende... Der sad en pianist og spillede klaver på overfarten, og på hjemvejen sagde kammeraterne gerne: *Dario, du skal synge*. Jeg var ikke ked af at synge, for jeg vidste jo godt at jeg kunne noget, som de andre ikke kunne. Til gengæld spillede de jo tennis og fodbold – og det har aldrig interesseret mig. Det var musikken, der kørte rundt i hovedet på mig. Så sang jeg på hjemturen over sundet, og pianisten stak mig sit visitkort. Det viste sig, at det var Ewald Boilesen, som også var komponist. Han skrev bl.a. *En sang blev født i Wien*. Den var meget populær. Det var midt i 50'erne. Han havde i al sin ydmyghed et grammofonselskab der hed Crescendo og inviterede mig op til sig.

Summa summarum – han sagde: Vi laver en singleplade med dig. Den har jeg den dag i dag. Jeg var 16 år – og havde indsunget en plade.

Dengang var der mange italienske orkestre på de fine restauranter. Langelinie Pavillonen og Adlon – her spillede Quintetto Roma – og på restaurant Nimb spillede Bruno Martinos orkester – og her var der søndagsmatiné, hvor jeg fik lov til at synge. Men selv om man havde indsunget en plade, så måtte man ikke synge i radioen, før man havde været til mikrofonprøve. Mange af de italienske orkestre

spillede direkte i radioen fredag aften, og så var der en af de aftener på Langelinie Pavillonen i en direkte udsendelse, hvor kapelmesteren sagde: Du kommer bare op og synger – og så sang jeg Ciao Ciao Bambina eller noget i den stil. Men så kom den ansvarshavende tekniker styrtende, og så fik jeg jordens største skideballe... men da var det jo røget ud i æteren.

Nu kom Volmer Sørensen ind i billedet – han var også kunde hos min far. Volmer bagte lidt på en plan med en sangkvintet. Så fandt han Grethe Sønck, Birgit Brüel, Katy Bødtger, Otto Brandenburg og mig. Vi blev sat sammen i et kor – og fik Otto Francker til at skrive stemmerne ud. Så sang vi rundt omkring med hans orkester og begyndte at få jobs. I sommerferien 1957 blev jeg engageret af Otto Franckers orkester til at synge på Restaurant Scandia på Rådhuspladsen. En kæmpe restaurant. Min mor ville gerne have, jeg blev student, så jeg gik i 1. g på det tidspunkt. Jeg nåede nu aldrig at blive student.

Her sang jeg med Otto Franckers kvartet. Med Gorm Lertoft, Poul Hindberg og Erik Mølbak.

Efter fadæsen på Langelinie Pavillonen kom jeg til mikrofonprøve i Radiohuset. Her sang jeg lidt forskelligt – overvåget af Volmer Sørensen, som jo var chef for UHA som det hed dengang. Og så fulgte koncerter med Radiounderholdningsorkesteret med Kaj Mortensen som dirigent i en udsendelse, som hed *Lørdagsrytmer*. Direkte radio. Det gav hård hud på albuerne. Nu nærmer vi os kulminationen. Danmark var jo kommet med i Melodi Grand Prix. Men der sad jo nogle gamle sure skolelærere inde i Radiohuset, og de hadede os og brød sig ikke om underholdningsafdelingen. Vi var ikke velanset i DR – vi var nok for folkelige for dem. Hvis ikke vi havde haft Volmer Sørensen, så var vi aldrig kommet nogen steder. Han formåede

at få os igennem. Vi fyldte jo koncertsalen med glade danskere, så de måtte jo krybe til korset. Det var en revolution i DR. Men det blev aldrig helt godt, og vi er desværre på mange måder ikke rigtig kommet så meget videre. Se, hvad der sker i Sverige og i Tyskland. Her halter vi i Danmark stadig langt bagefter. Men DR føler vist ikke, at det er *fint nok*, det vi laver.

I 1960 var vi så samlet til Melodi Grand Prix, og her fik Otto Brandenburg og Katy Bødtger chancen. Alle Volmers folk. Han var dygtig. *To lys på et bord*, og *Det var en yndig tid*. Volmer sagde til mig: Bare rolig, din tid kommer. Jeg var den yngste.

Katy Bødtger og *Det blev en yndig tid* vandt i Danmark. Der var nok for meget pop i Otto Brandenburg for dommerkomiteen.

Året efter havde man lavet om på afstemningsreglerne. Folk sendte deres sang ind under pseudonym. Her dukker så *Angelique* op. Den skulle jeg synge. Volmer elskede popmusik, og han var en stor fortæller for mig, og pludselig stod jeg der blandt de 10 solister. Vi anede ikke, hvem der havde skrevet sangen. Da vi nåede til teksten, sagde Volmer: Det må være en dygtig amatør, der har sendt den ind. Melodien rørte vi ikke ved, men teksten hed: *Hvor er du dejlig Angelique - du er indbegrebet af al romantik*

Så sagde Volmer: Det tager jeg på min kappe; det kan man ikke synge - og så lavede han linjen om til: *Hvor er du dejlig Angelique - hvad er stjernerne imod dit klare blik*.

Så tog vi med særtoget til Fredericia, og så fik den jo alle stemmerne. Det var i Fredericia Teater. Det blev sendt i direkte tv - i sort-hvid.

Så sprætter de vinderkuverten op. Tekst og musik: 'Aksel W. Rasmussen, Nørregade 24 - over gården, Køge'. Han var invalidepensionist, havde haft børnelam-

melse og sad i kørestol. Så var Volmer jo smart og fik særtoget til at køre forbi Køge på hjemturen, og så kom hele pressen selvfølgelig og tog billeder af os, der hilste på Aksel W. Rasmussen, som var jordens sødeste mand. Han tog det flot. Han kom selvfølgelig med til finalen i Cannes.

Vi fløj til Paris, og kørte med supertoget *Le Mistrale* til Nice, og så derfra til Cannes. Vi boede på Carlton, lige over for Grand Palais. Ingen smalle steder.

Til prøverne fik jeg pludselig besøg af min fars storesøster Maria fra Italien. Hun var gift med indehaveren af Casino San Remo. Hun havde noget af et organ. En blanding af Sigrid Horne Rasmussen og Elga Olga. Stor matrone. Flot kvinde. Lige da Kaj Mortensen skal sætte orkesteret i gang til en af prøverne, hørte vi min tante råbe: "Hold nu jeres kæft - det er min nevø!" (Og her citerer Dario noget meget hurtigt på italiensk) DARIO! Det var sjovt. Vi var jo meget autoritetstro og ydmyge. Sådan var det bare. Jeg var 22 år.

Hvordan gik det så?

Jeg tror stadig, der var et lille komplot. Til prøverne gik det fint, og de havde oddset sangen helt i top. Men under den direkte udsendelse er det min fornemmelse, at de skruede ned for mig, så jeg druknede lidt i orkesteret. Der var ikke en skid at gøre, man har kun de tre minutter. Det var en flot mand fra Monte Carlo der vandt. Jeg blev vist nummer fire. Men hvad der var vigtigst var, at folk kunne lide melodien, og jeg har jo nærmest kunnet leve af den siden. Den var langtidsholdbar.

Og nu forsvinder det hele lidt i en tåge for mig. Pludselig gik det stærkt. Men jeg holdt tungen lige i munden hele vejen - frem til i dag. Jeg havde nærmest susen for ørerne, men var heldigvis gearret til det, og repertoire var ikke så svært. Udover Angelique var det en 7-8 forskellige andre

sange - også lidt på italiensk. Christian Brockhorst var impresario i Dragør, og han blev min agent. En skæg fætter, der også selv optrådte i revyer og lignende. Jeg skulle jo på tour rundt i landet, og han satte sig nærmest på mig. Jeg havde ikke forstand på priser eller den slags, men her hjalp Volmer mig igen. Jeg fik kontrakt på 20 søndage i *Palles Tivoli*. 13-15 minutter på en blokvogn.

Jeg kendte ikke nogen pianist, men så sagde Volmer: "Jeg ved, at Ole Børge Jakobsen lige er kommet hjem fra Paris, hvor han havde spillet på *Cabaret Chez Nous*. Ham skal vi have fat i." Han havde spillet for mange af de store, bl.a. Charles Aznavour og Georg Ulmer. Ole var et elskeligt menneske, men han kunne godt lige tage en guldbajer i en helvedes fart... Det levede vi med. Han kom med på tournéen. Dengang var det luksus, hvis der stod et opretstående klaver. I Palles Tivoli var det med hele sommeren, blev hejst op og ned og stemt engang imellem. Sådan gik den sommer 1961.

Hvornår gik du til filmen?

Den første film hed 'Eventyrrejsen'. Det var allerede i 1960. Den findes vist på DVD. Her medvirker 20 af de bedste skuespillere fra dengang. Frits Helmuth, Bodil Udsen, Else Marie, Asbjørn Andersen og mange flere. Den handler om en bustur til Rom, og her skulle jeg være den italienske forfører *Romeo*, blev farvet sorthåret og flirtede med Annie Birgit Garde, som var et skår også dengang. Vi tog med toget til München og kørte så i bus resten af vejen. Men det var forbudt at filme i Rom, så vi havde lejet en folkevognsbus, hvor de filmede os fra. Det var sjovt. Asbjørn Andersen havde en berømt replik, som han altid fyrede af, når vi lige var kommet ind i bussen: *Skal vi ikke snart spise?*

Efter Melodi Grand Prix' ringede Anne

Lise Reenberg og sagde, at hun gerne ville have mig med i en film, der som arbejdstitel hed: *Han, hun, Dirch og Dario*. Men så vænnede vi os så meget til den titel, at filmen jo kom til at hedde det. Det var egentlig ikke meningen. Den var jo også især meget spændende, fordi jeg mødte Ghita Nørby. Det var ret uhørt. Jeg var jo ikke ret gammel, det var i 1962. Vi blev gift og flyttede til Italien, hvor vi var om vinteren. Jeg havde en forretning med dansk brugskunst, *Danimarca* hed den, og så var vi i Danmark om sommeren, hvor Ghita indspillede sine film. Jeg tog til Sverige med et orkester. Vi havde mange spændende år sammen.

Forleden havde jeg en sjov oplevelse. Det var en libanesisk taxachauffør, der kørte mig hjem fra Hovedbanegården, som spurgte: "Jeg synes jeg kender dit ansigt. Er du skuespiller?" "Ja, øhh...", sagde jeg så. "Er du også gift med en skuespiller?" "Ja, jeg var gift med Ghita Nørby." "Åhh... jeg har kørt hende til Roskilde engang. Har du børn? Er du gift igen? (de spørger jo hele tiden) Er din nye kone også skuespiller?" "Nej, nej," svarede jeg. "Hun er helt normal." Så grinede vi hele vejen til Dalgas Boulevard.

'Flagermusen', og 'Den glade Enke' var jeg også med i. En del operettefilm – det var Ghita, der trak mig med. Senere var jeg lidt med i Soldaterkammerater-filmene, og filminstruktøren Henrik Sandberg, som havde *Merry Film*, kunne indimellem ringe og sige: "Davs det er Henrik. Dario, jeg har en *whiskyrolle* til dig." Og det var sådan en rolle, hvor man lige kom ind, skulle gå hen til en skranke og sige noget på italiensk, fx bede om en nøgle – og så bare gå igen. Vi tog den lige en gang til, og så fik jeg ellers en flaske whisky. De whiskyroller var der heldigvis mange af. En flaske whisky kostede jo 150 kroner dengang.

Hvornår kommer du så første gang med i en revy?

Hans Kurt lavede i 1961 i Hornbæk Revyen en parodi på Angelique. Den hed: *Hvor er du dejlig akvavit. Jeg' sgu da lig'glad med hvad Campeotto han siger...* Vi var der til premieren, og jeg var så ung og forstod ikke den danske humor og blev først ret ked af det og kunne ikke lide det. Men så sagde Volmer Sørensen: "Er du klar over, at det største der kan ske for en skuespiller, er at blive parodieret? Det kan du lige så godt lære. Det her er en fjer i hatten til dig!"

Jeg blev skilt fra Ghita i 1969. Fra 1970 til 71 boede jeg i Italien og kom ikke hjem. Jeg var ungarl og levede livet dernede. Men så ringede Eugen Tajmer og sagde: "Jeg har lavet en kontrakt til dig. Kom hjem - der er gang i den!"

Hver eneste by med respekt for sig selv havde en *Palmehave*-restaurant, med palmehavemusik. I hjørnet af Palads Teatret blev der etableret en *Palmehave* med Leif Johansens 14 mands orkester. Der skulle jeg synge hele sommeren og få et comeback. Jeg havde jo været væk længe. Stig Lommer var konferencier. Jeg optrådte sammen med Josephine Baker, hende med bananerne, hele sommeren. Det væltede ind med folk.

Så kom jeg til Bornholm for at optræde, og her møder jeg Gertrud og bliver forelsket i hende og frier til hende, men først i 1977 bliver vi gift, og så fik vi Claudia.

Revy siger du? Dan Christoffersen ringede; jeg tror, det var i 1975. Han var tekstforfatter og boede i Kolding. Han skrev fx *Jeg går aldrig til bal uden trusser* til Birthe Kjær. Kolding havde *Sans Souci*, Danmarks største Kabaret og Revyteater. Her var både artister og skuespillere. Charlie Kaye var også her; han havde et abeshow. Det var ham, der senere overtog Røde Kro Teater på Amager. Kaj Løvring var konferencier i *Variété Sans Souci*. Det

er de bedste 12 år af mit liv. Jeg blev senere selv konferencier sammen med Ole Søltoft. Det holdt i mange herlige år. Her møder jeg igen Grethe Sønck, Elga Olga, Jytte Breuning, Bjørn Puggaard Møller og mange flere. Her lærte jeg lektien. 25.000 publikummer gik igennem kasseapparatet hver sommer. Da Ole Søltoft stoppede, kom en meget ung Jan Schou med, og så var vi der sammen i 5 år og blev venner for livet. Den tid glemmer jeg aldrig. Vi boede på campingplads med alle artisterne, og havde en fest hver sommer. Sans Souci lukkede desværre i 1990. Det blev *myrdet* af kommunen. Der var kommet et nyt hotel, hvor der var teatersal. Man prøvede at lave revy der, men det holdt desværre ikke.

DR Underholdningsorkester har haft stor betydning for dig i mange år, og du var på barrikaderne, da det blev nedlagt for nu halvandet år siden. Jeg glemmer aldrig, da du en tidlig morgen var forsanger inde i gården på Christiansborg, hvor omkring 500 kunstnere sang 'I Danmark er jeg født' i håb om, at Marianne Jelved ville komme på bedre tanker.

Det startede med Kaj Mortensen, og så har jeg haft et hav af koncerter sammen med det herlige orkester både i København og på tourné. Jeg har været rasende på Marianne Jelved, lige siden de nedlagde det, for hvad i al verden fik hun ud af det? Men hun var jo nok blevet hjernevasket til at diktere det. Det var så rædselsfuldt at opleve. Men det var jo historien, der gentog sig - det var nok ikke *fint nok* til DR.

Lige for tiden optræder jeg i syv omsorgscentre i Græsted-Gilleleje Kommune. Jeg synger for dem. Jeg har Mickey Pless med. Her optræder jeg for et jævnaldrene publikum, og jeg elsker det. Vi har en kontakt med hinanden, som i høj grad er med til at holde mig i gang. Vi roser hinanden, og de har oplevet mig mange gange. Det er *Elise*

og Jørgen Nielsens Fond, der har det gode formål at højne livskvaliteten for vore ældre. Mine forældre sidder helt sikkert stadig deroppe og styrer mig. De elskede Danmark og danskerne og de venner, de fandt her, og det har jeg heldigvis arvet. Jeg gjorde det i sin tid på mange måder for min fars skyld, og min mor sagde heldigvis OK. Jeg fik aldrig min studentehue, men jeg har et vidunderligt liv. Min far har på mange måder altid været en skytsengel for mig. Det er den indre latinske glød, der har skubbet mig hele vejen.

Du har et projekt til næste år, med fire herrer. Fortæl.

Per Pallesen, Flemming Jensen, Amin Jensen, Øjvind Ougaard og mig. *Sjove mænd med slips - og Dario*. Der ligger allerede de første 20 kontrakter. Det er show og revy, og jeg glæder mig enormt til at komme på landevejen med D'Herrer.

Hvis du nu skulle give et godt råd til vores unge solister – hvad vil det så være?

Lad mig fortælle dig en rørende historie. Min søn Giacomo, som jo er filminstruktør, prøvede uden held at komme ind på film-skolen 2-3 gange. En dag var Ove Sprogøe hjemme hos Ghita, og her var Giacomo også. Ove spurgte så Giacomo: "Hvordan går det med dig?" Og Giacomo svarede: "Lidt op ad bakke. Jeg kan ikke rigtig komme i gang med det, jeg allerhelst vil." Hvorpå Ove sagde: "Gå dine egne veje, min dreng. Gør det, du føler for, tro på det og lad aldrig andre ødelægge det. Sådan har jeg altid gjort."

Jeg kan godt læne mig op ad Oves ord. Han var jordens mest ydmyge menneske, men han kunne sandelig også sparke røv, når det skulle være... og det skal man lære. Man skal sætte sig selv i respekt og gøre det på sin egen måde. Lad det være mit råd til de unge, der har et talent.

CS

SOMMERHUSTID

Hvis du har lyst til at opleve den skønne natur i vore 2 sommerhuse, det dejlige hus i Hou Plantage på Langeland med ca. 100 meter til en dejlig strand og et hus, der ligefrem oser af historie og atmosfære eller det pragtfulde sommerhus i Klint ved Sjællands Odde og kigge på Klints stjerneklare nattehimmel eller hilse på de mange rådyr, som i tusmørket kommer og siger godnat sammen med fasaner og harer og nyde det vidunderlige Odsherred, er det tid til at tænke på at reservere inden så længe, for nu begynder vi alle jo at tænke på sommerferien.

Ønsker du at reservere et af husene eller blot at høre mere om husene, er du velkommen til at ringe til Flemming Leinert på tlf. 5682 0757 eller mobil 2420 8529.

Du kan også maile til mig på leinert@mail.dk

GLIMT FRA SOLIST LIVET

